

Dr Władysław Sędzik (1943–2014)

14 czerwca 2014 roku zmarł w Krakowie dr Władysław Sędzik, przez 34 lata członek zespołu opracowującego *Słownik prasłowiański* i przez kilka lat sekretarz redakcji „Rocznika Sławistycznego”. Urodził się 16 lipca 1943 roku we wsi Dziekanowice (w pow. myślenickim). W roku 1961, po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w V Liceum Ogólnokształcącym im. Augusta Witkowskiego w Krakowie, podjął w Uniwersytecie Jagiellońskim studia sławistyczne, specjalizując się w zakresie językoznawstwa serbsko-chorwackiego. Dyplom ukończenia studiów wyższych uzyskał w roku 1966 na podstawie pracy *Język głągolicznych zabytków z okolic Szybenika (XVI–XVIII w.)*, napisanej pod kierunkiem prof. Franciszka Sławskiego. Po studiach przez trzy lata pracował w Zarządzie Osiedla Studenckiego Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie jako kierownik domu studenckiego. W latach 1970–1973 był uczestnikiem Studium Doktoranckiego UJ w zakresie filologii słowiańskiej i rosyjskiej. 20 stycznia 1977 roku Rada Wydziału Filologicznego UJ nadała mu stopień doktora nauk humanistycznych, po obronie, pod koniec poprzedniego roku, rozprawy doktorskiej na temat *Prasłowiańska terminologia rolnicza* (promotorem był prof. F. Sławski).

Od początku 1974 r. Władysław Sędzik został zatrudniony w Zakładzie Słowianoznawstwa PAN (obecnie Instytut Sławistyki PAN) w Warszawie. Wszedł w skład krakowskiej Pracowni Języka Prastłowiańskiego tego Zakładu. Miał dużą wiedzę i bardzo dobre przygotowanie sławistyczne. Skomplikowane metody rekonstrukcji leksyki prastłowiańskiej opanował już przy pisaniu rozprawy doktorskiej, szybko więc mógł przystąpić do opracowywania artykułów do *Słownika prastłowiańskiego*. Tę pracę wykonywał aż do przejścia na emeryturę w 2008 roku. Jest autorem lub współautorem chyba kilku tysięcy artykułów słownikowych, zawsze bardzo starannych, pomysłowych, prezentujących najwyższy poziom naukowy.

Cenione są także indywidualne prace naukowe W. Sędzika, zwłaszcza książka *Prastłowiańska terminologia rolnicza. Rośliny uprawne. Użytki rolne* (Wrocław 1977), której uzupełnieniem jest artykuł *Ze studiów nad prastłowiańskim słownictwem rolniczym. Prastłowiańskie nazwy zbóż* („Acta Baltico-Slavica”, 11 (1977), s. 251–276). Są to bardzo wartościowe opracowania ważnego działu słowiańskiej leksyki. Ważne są również późniejsze artykuły z zakresu lingwistycznych zagadnień serbokroatawistycznych, słowenistycznych, polonistycznych i sławistycznych, np. *Staropolskie dobytczę* („Język Polski”, rocz. 56, s. 47–49), *Dijalekatski leksički materijal u rekonstrukciji praslavenskoga leksika* (*Hrvatski dijalektološki zbornik* 8 (1989), s. 127–134), *Bałtosłowiańskie nazwy narzędzi* (*Dzieje Słowian w świetle leksyki*, red. J. Rusek, W. Boryś, L. Bednarczuk, Kraków 2002, s. 187–190), *Tematy etnogenetyczne profesora Tadeusza Milewskiego* (*Językoznawstwo historyczne i typologiczne. W 100-lecie urodzin profesora Tadeusza Milewskiego*, red. L. Bednarczuk, W. Smoczyński, M. Wojtyła-Świerzowska, Kraków 2008, s. 193–202).

W. Sędzik był też redaktorem naukowym ważnych dla sławistyki książek. Przede wszystkim bardzo starannie przygotował zbiory prac swego mistrza Franciszka Sławskiego: *Slavica. Wybrane studia z językoznawstwa słowiańskiego* (Wrocław 1989), *Słowotwórstwo, słownictwo i etymologia słowiańska* (Kraków 2011). Redagował również tomy zbiorowe, np. *Studia z dialektologii polskiej i słowiańskiej* (Warszawa 1992). Jestem mu niezmiernie wdzięczny za znakomite opracowanie (w czym pomagali mu Z. Babik i T. Kwoka) wyboru moich artykułów (W. Boryś, *Etymologie słowiańskie i polskie. Wybór studiów z okazji 45-lecia pracy naukowej*, Kraków 2007).

Przez kilka lat, po wyjeździe Wacława Fedorowicza z Krakowa, W. Sędzik był sekretarzem redakcji „Rocznika Sławistycznego”. Wzorowo wykonywał swoje nowe obowiązki, przygotował do druku tomy 50–56. W jubileuszowym, pięćdziesiątym tomie zamieścił opracowaną przez siebie bibliografię zawartości wszystkich tomów czasopisma, bardzo pożyteczny szczegółowy spis wszelkich zamieszczonych w nim publikacji naukowych i przeglądów bibliografii wraz

ze stosownymi indeksami: *Bibliografia „Rocznika Sławistycznego” (tomy I–L, 1908–1996)*, „Rocznik Sławistyczny” 50 (1997), s. 151–215. Dla historii naszego czasopisma ma też znaczenie jego artykuł *Bibliografia w Roczniku Sławistycznym*, zamieszczony w tomie *W stulecie Rocznika Sławistycznego. Rocznik Sławistyczny, Kraków 1908–2008*, red. M. Wojtyła-Świerzowska, (= *Krakowskie Studia Sławistyczne*, 1), Kraków 2010, s. 161–167.

W. Sędzikowi nieobca też była działalność dydaktyczna. Przez kilka lat prowadził zajęcia sławistyczne w krakowskiej Akademii Pedagogicznej (obecnie Uniwersytet Pedagogiczny). W latach 2001–2008 był zatrudniony w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Tarnowie, gdzie nauczał gramatyki historycznej i historii języka polskiego.

Warto również wspomnieć o aktywności organizacyjnej W. Sędzika. Przez kilka lat działał we władzach Polskiego Towarzystwa Językoznawczego, przez jedną kadencję był sekretarzem Zarządu Głównego PTJ. Przez wiele lat pełnił obowiązki sekretarza naukowego Komisji Językoznawstwa Oddziału PAN w Krakowie, organizował zatem comiesięczne posiedzenia naukowe Komisji i sesje naukowe, zabiegał o referentów, redagował i korygował streszczenia referatów wygłoszonych w Komisji. Od dawna był także członkiem Komisji Słowianoznawstwa tego samego Oddziału PAN.

Władek był miłą, powszechnie cenioną i lubianą osobą, serdecznym kolegą, za przyjaźnionym z wieloma osobami w Krakowie, w kraju i poza nim. W ostatnich latach ciężka choroba i częste pobyty w szpitalu utrudniały mu kontakty z kolegami i przyjaciółmi, pozostały możliwości łączności telefonicznej lub internetowej. Nigdy nie zapominał o życzeniach imieninowych, urodzinowych, świątecznych. Ostatni raz spotkałem się z nim w lipcu 2013 roku, kiedy odwiedził mnie razem z naszym wspólnym przyjacielem, czarnogórskim uczonym, prof. Nenadem Vukoviciem. Na miesiąc przed śmiercią przysłał potrzebny mi tekst swego artykułu, zawiadomił, że po raz kolejny udaje się do szpitala i że nadbitkę innego tekstu wyśle mi po wyjściu ze szpitala. Zmarł w tym szpitalu i spoczął na malowniczym cmentarzu w Borku Fałęckim w Krakowie.

Sit tibi terra levis, drogi Władku.

Wiesław Boryś

